

SIMON BENT, *ELLING*, RED. HRVOJE KORBAR, SK KEREMPUH

Duhovita repertoarna predstava

PIŠE IGOR TRETINJAK

Kazalište je živ organizam čija propulzivnost dobrim dijelom ovisi o novim izrazima i idejama, glumcima... i redateljima. I dok mladi glumci uglavnom s lakoćom ulaze u ansamble, s redateljima je stvar nešto teža. Njihova je uloga voditi kazališni brod nesigurnim vodama do nove ili sigurne luke, s autoritetom kao ključnom alatkom. U rukama mladih redatelja brod zna iskliznuti sa zadanog toka i završiti u susjednoj luci ili na podaljem ledenjaku. Koliko god rizik postojao, silno je važno davati mladim redateljima priliku da zajašu valove. Odličan je potez napravio ravnatelj Kerempuha Roman Šušković Stipanović, davši priliku mladom i perspektivnom studentu režije Hrvoju Korbaru.

Za profesionalni redateljski prvijenac Korbar je odabrao komediju Simona Benta *Elling*, nastalu na temelju nagrađivanog filma i skandinavskog romanesknog serijala. Već po izboru teksta i kazališta može se zaključiti da Korbar nije išao za nepoznatom, već za sigurnom lukom ispunjenom humorom i zabavom. Dijelom je u tome uspio, no dojma smo da do sama kraja zajedno s dramaturginjom i koadaptatoricom Dinom Vukelić nije odlučio želi li predstavu pretočiti u laku komediju ili je uozbiljiti i poza-

baviti se odnosom naslovnog Ellinga i njegova sputnika i supatnika, Kjella. Zbog te neodlučnosti dobili smo predstavu koja nas je nasmijala i zabavila, ispričala zgodnu priču, no ni u čemu nije otišla do kraja. Kraće, dobili smo solidnu repertoarnu predstavu.

Životi Ellinga i Kjella prepletu se u sobi mentalne ustanove da bi suživot nastavili u zajedničkom domu. U početku nesposobni za samostalni život, anksiozni Elling i hiperaktivni i seksualno o(ne)sviješten Kjell putem se uspiju osamostaliti i oblikovati prvo zajednički, a potom i osobne male svjetove. Predstava ih prati od prvoga susreta do osamostaljenja u naručju susjede, u anonimnoj pjesničkoj slavi, fokusirajući se na ključne točke njihovih života i odnosa. Tu su Korbar i Vukelić previše pozornosti posvetili nekim manje bitnim situacijama, poput scene s telefonom, koje su komikom (dovoljnom samoj sebi) stisnule i u drugi plan potisnule znatno važniji sukob Ellinga i Kjella, koji je trebao biti inicijacija kasnije kulminacije.

Početne scene u bolnici Korbar je zgodno oblikovao poput kratkih scena razlomljenih i udaljenih mrakom koji je postao protok vremena, realnog i mentalnog. Problem je što je mrak zadržao kao prijelaz i u ostatku

predstave, pretočivši ga u prvoloptaško rješenje. Možda se više trebao redateljski igrati, što je pomaknutost likova te grotesknost odnosa i situacija nudila, a što je dao naslutiti duhovitim minijaturama poput ubacivanja i izbacivanja scenskih predmeta iznad kulisa i svijeta junaka. Tim bi pomakom gledateljima približio Ellingovu i Kjellovu perspektivu. Ipak je zaigrao na sigurno, pažnju uglavnom posvetivši glumcima, koji su uglavnom napravili odličan posao.

Marko Makovičić i Filip Detelić bili su motori predstave, noseći je od početka do kraja. Makovičić je Ellingovu anksioznost i zatvorenost u vlastiti svijet odlično oblikovao rukama priljubljenim uz tijelo te govorom u kojemu emocije, duboko skrivene od vanjskosti, zamjenjuje diskretna, strogo kontrolirana pjevnost. Ta se čvrsto oblikovana potisnutost kroz predstavu, zahvaljujući Kjellu i pobjedama protiv vlastitih strahova, polako i nenapadno topila. S druge strane, Detelićev Kjell, bučan, priprost i dobronamjeran, izložio je svoju intimu, misli i seksualne opsesije na pladnju, razvoj lika pomaknuvši prema van. Ostali likovi bili su uglavnom pokretači situacija, sukoba i promjena. Csilla Barath Bastaić u više je karakterno prilagođenih uloga bila okidač

Marko Makovičić i Filip Detelić

promjena u Kjellu, Velimir Čokljat kao dozirano eteričan bivši pjesnik i zaljubljenik u poeziju inicirao je promjene u Ellingu, a Luka Petrušić kao uvjerljiv socijalni radnik Frank bio je spona koja sukobljava i veže dva različita svijeta. Liberta Mišan scenu je oblikovala od pokretnog paravana koji je nudio igru prostorima, Barbara Bourek u kostimima je podcrtala karaktere likova, zgodna glazba Stanislava Kovačića svedena je na minijature u tamnim prijelazima, dok je Ivan Lušić Liik svjetlom dobro usmjeravao igru i pozornost.

Zaključno, predstava *Elling* solidna je i duhovita repertoarna predstava koju nosi odličan glumački duo i koja je poticaj mladom redatelju za slobodnija redateljska istraživanja.